

מחשבים ח"ע מדחי המלך. וכו' יטול האדם והחמכרה שם לעבדים וגו' (שח' דאסתר' אוח ג'). ע"י שאין קנה דברי חורה כמותם. וכוונתו כי לך נחנה החורה יען כי הם עוים והחורה נחנה להחיש כחן. אבל אחרי שלא ישמרו החורה נשאר על ענפ עזותם. לך חן קנה אוחם לעבדים כי מלך ענפם אינם מקבלים מרות והשתעבדות לזולתם:

אויח המניא (סי' רכ"ה) הביא בשם ב"ח שמוט על האדם לעשות סעודה ביום שנעשה בנו בר מצוה. וביש"ס חזר למטא מקור לזם. ולענ"ד נראה לה"ר עה"א דאיתא במד' פרשה ל"ג על פ' ויגדל הילד ויגמל. ר' הושיע' אהר' נגמל מינה"ר. ופירש המ"כ כלומר בן י"ג שנה שאז בא יצר טוב:

הרמ"א (בד"מ או"ח סי' רס"ג) כתב שאלו המוסרסין על ב' גרות בשבת גורשין בהם שמבטלין הכוונה שהיא כנגד זכור ושמור. וסלבוש כחב דלית לן בה. ולענ"ד נראה לה"ר לדברי סלבוש משבת (דף כ"ג) ר"ה כוי רגיל דחליף אשתא דר"א נגרא חוי דהוי רגיל בשניא עובא אחר חרי גברי רבדי נפקי מהבא. ולבן שרגא עובא משמע יואר משנים. ועוד דאי שנים מאי רבותא. והנה ה' אפטר לואר לעולם לא דחליקו יותר משנים רק דהא' והאשה שנים דחליקו. אכן תקשי מהמעשה השנים דשם דכחו הכו' דהא' בלבד דחליקה. ואולי ה' להד"מ גירסת הר"ף שם:

המניא ריש הלכות פסח (סי' הכ"ט) כתב דאף דשולחין ודורשין בה"ש שלשים יום קודם הפסח. עכ"ז ביו"ט ענינו שולחין ודורשין בענינו של יום היינו ביו"ט ענינו אינם מחוייבים לדרוש הדינים כ"א משנין ביו"ט כמו בפסח ביו"ט וכו'. ולענ"ד יש להעיר בזה מהא דאיתא בסנהדרין (דף ק"א) אהר' לה וכו' בשעה שחולקין ושוחין במה יתעסקו אהר' לשני רבש"ט אה בעלי מקרא הן יעסקו בחורם ובנביאים ובכתובים. אה בעלי משנה יעסקו במשנה בהלכות ובאגדות. ואה בעל ש"ס הן יעסקו בהלכות פסח בפסח בהלכות עשרת בעשרת בהלכות חג בראי. והרי שמהלכה אהל בעלי המשנה הזכיר אגדות. ואהל בעלי הש"ס אהר' יעסקו בהלכות פסח בפסח מוכח מכאן דמ"ש יעסקו בהלכות פסח בפסח הנה הדינים. ואף שגם אהל בעלי משנה הזכיר הלכות. ע"כ שם חן הכוונה על דינים דהא אסור להורות הלכה מתוך המשנה. ומזה מוכח קצת דלא כהמ"א רק דהכוונה שביו"ט גופא יעסקו ג"כ בדינים:

המ"ז (סי' תרס"ח סק"א) כתב דלא מצינו בנמ' בשם דוכחא דמוס"מ יס' נקרא יו"ט וכו'. הנה מצינו בנמ"ק (דף י"ד ע"ב) דנין דיני נפשות וכו'. ופריך והא קא מימנעו משמחת יו"ט עיי"ש. מבוחר כהדיא דמוס"מ נקרא יו"ט בלשון חז"ל:

יור"ד

אח שופטיו. והנה כאשר העם יעו חונם לשמוע דברי השופט. אז לא יורגש כ"כ כבוד הרעב. בעשותו כדברים חדשים במעשה הנדקש. להקל כלכלת העניים. אכן בימי שפוט השופטים. ששפטו אה שופטיהם אז נרגש הרעב:

שם (א' י"ט) וחלכנה שחיהן וגו'. וחסם כל העיר וגו' הוצא נעמי וחאמר אליהן אל הקראנה לי נעמי קראן לי מרח כי אמר שדי לי מאד. אהי מלאה הלכתי וריקס השיבני ד'. וד' ענה בי ושדי הרע לי. ורחוי להבין חשוכה נעמי אל הקראנה וכו' הא על זה התפללו הוצא נעמי כי שבה ריקס מכבודה ורכושה. ויש לבאר כי כן ה' דרכם מאלו בעת אהר' וכו' אה מדרך. היו מופזרים ומוחמים נדק. וכעת בראותה אה נעמי קופלת יד וחס לא ידעו כי החרושה. בחשכם כי מפני סכנת דרכים החליפה רכושה על אהבים טובות או שטרות בעוה"ס. ועל זה התפללו הוצא נעמי שבעלת נדקס כמוס הפזר ידע העניים. ועל זה הסיבה כי ריקס השיבה ד' וכל כאשר חשבו הנה כי עדיין עשירה היא. וכפל הלאה וד' ענה בי ושדי הרע לי. יבואר דהנה ידוע אשר חן בעל הרחמים פוגע בנפשות החלה שמחמלה מייסר האדם בממונו. וכשלא בב חוזר ולוקח נפשות חלילה. וכן ה' אהל נעמי כמו שפירש"י על וימותו גם שניהם שנתחלה לקו בממונם. וז"ש וד' שהוא מדת הרחמים ענה כי החרס אחי בלקיחת הממון ושדי שהוא מדת הדין הרע לי בלקיחת הנפשות:

קהלת ככל העלים אמר קהלת הכל העלים הכל. הנה מצינו דבר שמעלמו הוא דבר גדוע עכ"ז יש לו חשיבות מלך הריבוי. כמו שהדין מבוחר ביו"ד (סי' ק"ג) לענין נט"ל שאם נחערב איבוד מרובה להור' היתר מועט אף שהוא לפנס. עכ"ז חשיבות הריבוי מועיל לאסור. והנה ה' מקום לומר דכל קניי עוה"ז הם גרועים מל"ע. עכ"ז מלך הריבוי בלהם הוא טוב. לזה אמר הכל העלים הכל הכל אף הריבוי וכל העלים הנה מוהבלי יחד:

במגלת אסתר ישנו עם אחד מפזר ומפורד בין העמים ודחיהם שונות מכל עם ואה דהי המלך אינם עושים ולמלך חן שיה להניהם. וכבר חממו מה זה שהלשין שדחיהם שונות הלא כל אומה יש לה דת ציווה. ובזו נפירדת מאומה אחרת. אהנה דה הנה על ענפ האדם וכת"ש חז"ל (ביצה כ"ה) מימיו אה דה למו דחיהן של אלו אה (פירש"י מניחן של אלו). והנה שיהם להם לעון שדחיהם שונות שטבעם משונה מכל עם שהם עוים ובעלי הימה וכת"ש ישראל עוים באומות. ושמה יאמר כי אנשים כאלה יקבל מהם חושלת ויאלחו לנלחמהם להנקם מאויביו כי בעת מלחמה צוהר יוכשרו אנשים כאלה בעלי חומה ונקם. לזה אמר ואה דהי המלך אינם עושים. וא"כ נשאר על ענפ חסרונם וחושלת לא יקבל מהם. כי